

atletisme i tuberculosi

pel Dr. J. Reventós

Aquests dos mots que encapçalen aquestes ratlles semblen, o han semblat fins ara, dues coses incompatibles, completament oposades i que molta gent creia que no podien lligar-se i molt menys associar-se.

Tota la gentada que ompla un dia un grandíols Estadi, contemplant apassionada un partit de futbol o de rugby; tots els assistents a un combat de boxa; tots els que segueixen les incidències d'una gran cursa ciclista; totes aquestes gents que amb llurs crits i aplaudiments estimulen a la lluita i a la victòria llurs atletes preferits, mai no poden pensar que entre ells i algun cop potser de tots ells el millor, pugui ésser un tuberculós. Vosaltres no haureu sospitat tampoc, si mai heu pasat per una sala d'hospital, que dintre d'un d'aquells llits pugui jeure mesos i mesos un d'aquells atletes que tants cops haureu admirat com a quelcom d'extraordinari i que tot d'una se us mostra en aquell llit, inútil i vençut per molt de temps o potser per a sempre més!

Jo he vist dintre de tots els esports, i entre les primeres figures, veritables atletes que un dia han claudicat vençuts, no per un contrincant noble i franc que els ha dominat en igualada lluita, sinó aclaparats per un enemic invisible i traïdor que els ha aniquilat dia rera dia, fins a deixar-los fora de combat. Aquest enemic era el Bacil de Koch, l'agent productor de la *Tuberculosi*.

Jo recordo, en una extraordinària vetllada de boxa a l'Olímpia, el fet d'haver presenciat l'entusiasme del públic (i, per què negar-ho?, el meu també) per la victòria enèrgica d'un boxador jove que tindria uns divuit anys, qui guanyà per K. O. en menys de quatre rounds. El vencedor era un veritable atleta, la seva boxa era molt perfecta, i la seva forma, magnífica. L'endemà de la vetllada, el seu *ménager*, conegut meu de molt de temps, em vingué a veure, puix el seu *poulain*, a les poques hores d'haver guanyat amb tant d'èxit aquell combat, havia tingut un parell d'esputs hemorràgics (un petit vòmit de sang); el vaig visitar tot seguit i per raigs X vaig comprovar l'existència d'una caverna tubercular i aquella caverna no s'havia pas format ni en una ni en dues hores, ni menys en un mes, sinó que ja feia temps que la portava, i amb aquella gravíssima ferida al pulmó aquell xicot boxava i guanyava i exigia dels seus pulmons un esforç enorme. Aquest esforç era el que el portava a una precipitació de la seva amagada malaltia; i això, com ja direm en altra ocasió, es podia EVITAR.

Podríem citar el cas d'un jugador de rugby, la tuberculosi del qual es va manifestar quan l'esmentat jugador estava en les màximes facultats, en el moment en què era considerat el millor home de l'equip; i un dia que per atzar es féu una ràdio (era un estudiant de medicina) es trobà amb la desagradable sorpresa de tenir una molt greu lesió a un pulmó.

Podria encara citar més i més casos semblants als ja dits, però no hi ha espai; la cosa certa és que cal, des d'allí on sigui, cridar amb totes les forces per tal que als clubs, gimnassos, piscines, etc., a tot allí on poden sortir atletes, fer veure a qui té o deu tenir una responsabilitat d'aquells nois, la indispensable conveniència de *repassar* d'una manera constant els xicots, no fiar-se de l'*estampa* exterior, mirar si llur aparell respiratori i també circulatori estan en condicions de donar el rendiment que tan sovint se'ls demana. Aleshores segurament veurem com evitem complicacions que més tard esdevenen lesions irreparables.

Cal, en una paraula, inculcar dins el pensar de cada un d'aquests forts i musculats atletes que els seus pulmons són una màquina perfecta i que no tan sols no els fallarà al *sprint* final, a l'últim *round*, als últims minuts del partit, sinó que anys després, quan siguin uns pares de família reposats i amb una mica de panxeta, no tinguin de penedir-se d'haver estat el millor jugador de l'equip.